

A sok éves szorongást percek alatt mosta el a bizonyosság ujjongása. A szürkület itt is, ott is egy-egy fátylat ejtett az emberek szeme s a végtelen kéksége közé. A falu fölött egy lábas szenesedő parázs jelezte a nap kialudt pásztor szállását. Az estcsillag oly közel ült a szőlőhegy felső hullámához, hogy Zoltán azt hitte, egy karóval leütheti.

Németh László.

KÖD.

A messziség oly szomorú fehér,
mint csukott kárpil,
mely a földtől az égig fölér.

S jönnek belőle bágyadt hírnökök,
futárok ők, kik
összekötnek túll, engem s a ködöt.

De járadt szája egyiknek se szól —
csak vándorolnak . . .
Oly mindegy : itt, vagy arra valahol . . .

A ködből jöttek s csak én akarok
megtudni mindent :
Hogy laknak-e arra bánatok ?

Van-e valami túl a ködön,
olyan mint erre,
szürke bánat, még szürkébb öröm . . . ?

Kérdezik ott is, indulós szemek :
«Túl a ködfalon —»
énfelém — «csak boldogság remeg ?»

Ha kinyílik majd a fehér kárpil,
meglátjuk egymást
s tüzek helyett a szívünk világit . . . ?

A függönyön túl egyikünk se lát
s a nagy rendező
sohase húzza föl a kortinát . . .

Arady Zsolt.